

Andrea Ambatlle: «Escriure "El coàgul" és com haver deixat enrere una part de mi»

Aquesta jove poeta de Sant Celoni (Baix Montseny), viu actualment "exiliada" a Oix (Alta Garrotxa)

Andrea Ambatlle, autora del poemari «El coàgul». | Cedida.

Andrea Ambatlle, una poeta del Baix Montseny (Sant Celoni, 1995) que ara, com ella diu, viu exiliada a Oix, a l'Alta Garrotxa. Envoltada de natura amb el seu hort i el seu ramat. Aquesta tardor ha vist publicar el seu primer poemari *El coàgul* (Viena Edicions), amb el qual va guanyar el 45è Premi de Poesia Martí Dot de Sant Feliu de Llobregat l'any 2019. Un llibre d'amor i desamor, dur, de portar-ho tot al límit. Rols de poder, desig, por, dolor. Voler donar llum a la foscor i tancar una etapa de la seva, o potser no del tot.

- Què representa per Andrea Ambatlle guanyar aquest Premi de Poesia Martí Dot?

- Una sorpresa, aquesta és la paraula. Vaig enviar el poemari l'últim dia que es podia fer, ja que no n'estava gens segura, Vaig fer-ho per tancar una etapa i per sorpresa el vaig guanyar. No

m'ho esperava i ni solament vaig participar-hi com si fos un concurs. Això no impedeix que no n'estigui molt orgullosa i molt satisfeta.

- Per què el títol d'*El coàgul*?

- El títol original del poemari era *La nostra sida* que és un vers dels poemes del llibre, però vaig decidir canviar-lo, primer per un tema de l'editorial i al mateix temps perquè *La nostra sida* no acabava de descriure massa bé el que per mi significava el llibre. El poemari és bastant cru, molt de la carn i el coàgul és com una cosa física i dolenta que tenim dins del cos que, entre cometes, no podem evitar. Una història d'amor d'aquestes una mica fosques i ho he expressat d'aquesta manera. Una dialèctica entre una cosa que forma part de nosaltres, però que alhora ens perjudica.

Andrea Ambattle, autora del poemari *El coàgul*. Foto: Cedida.

- Un poemari dur, de portar-lo als límits. Nafres, mentides, ferides i acabes amb vèncer...

- Suposo que de la mateixa manera que començava la història també l'havia d'acabar. No volia deixar que fos una història trista, és com sortir-se'n.

- Un poemari d'amor i desamor. Què és el que vols comunicar?

- Per mi ha estat una manera de deixar enrere una part de mi. Es tracta d'explicar una història que pot agradar més o menys, però que no deixa de ser una història d'amor on hi juguen rols de poder, portar molt al límit què és el desig, què és el dolor, què és la por... posar punt final a un procés,

a un jo ocult que hi havia al darrere de tot aquest tipus de relacions que tendim a portar cap a la foscor. Ha estat donar-hi llum i tancar.

- Ho has tancat realment?

- Vaig enviar el poemari per posar punt final, però és curiós que amb el premi el que ha fet és que tot això haurà de continuar. La història no acaba, la història seguirà d'una altra manera.

"Escriure vol dir posar sobre el paper allò que porto a dintre i d'aquesta manera estic veient a fora el que passa dintre i ser capaç d'entendre'm."

- Has tornat a escriure després d'una temporada sense fer-ho. No en tenies necessitat. Ara sí?

- Tinc la necessitat d'escriure per entendre'm. Es passa per moments bons i dolents i, a vegades, quan tenim un cúmul d'emocions que no sabem gaire bé com gestionar hi ha qui necessita explicar-ho, escoltar música o escriure i jo sóc d'aquestes últimes. Escriure vol dir posar sobre el paper allò que porto a dintre i d'aquesta manera estic veient a fora el que passa dintre i ser capaç d'entendre'm. Ara mateix que he estat mare, que també m'ha portat per molts tipus de moments i experiències, també m'ha provocat aquests darrers mesos la necessitat de parar i agafar un paper en blanc i omplir-lo per saber com gestionar-me a mi mateixa. Ara és un bon moment per la meua creativitat.

- Un pròleg d'un altre poeta, Pau Gener. Què representa per tu què hagi acceptat fer-lo?

- És molt important per mi que en Pau hagi escrit el pròleg. Sempre escrivia en castellà perquè a casa des de petits érem castellano parlants i va ser la primera persona que em va dir que provés de fer-ho en català. Va ser de les primeres persones a qui vaig deixar-li llegir coses que havia escrit i a la seva manera sempre hi ha sigut. Bé sigui per donar-me una empenta o animar-me a fer públic el que escric. Ell va ser qui em va convidar a participar en un dels Festivals de Poesia de Sant Celoni. N'estic molt agraïda al Pau Gener, a part de ser amic és un referent.

"El meu pare va morir quan tenia 48 anys i jo en tenia 20 i això és una de les coses que m'han marcat molt en la meua manera de ser aquests darrers anys"

- Andrea Ambatlle és una persona jove amb 25 anys és força polifacètica. Té estudis d'història de l'art, humanitats, pas fugaç per la política, la gastronomia, has viscut la major part de la teua vida entre el

Montseny i el Montnegre... De tot plegat que és el que t'ha marcat?

- La veritat és que considero que sóc una persona molt jove per moltes coses que he viscut. Vaig començar a estudiar història de l'art, però no vaig poder acabar el grau presencialment perquè el meu pare va morir quan tenia 48 anys, jo en tenia 20 i això és una de les coses que m'han marcat molt en la meua manera de ser aquests darrers anys sobretot. De fet, coses que van passant a la vida et van formant com a persona. La mort del meu pare va significar frenar en sec i mirar-me en perspectiva la vida que tenia. Arran d'això vaig dir-me que tenia ganes de fer tot el que em proposés, de gaudir-ho, no perdre el temps. Feia anys que militava en col·lectius joves i vaig fer el pas de ser regidora de la CUP a Sant Celoni quan em van necessitar. Tenir un fill tan jove i marxar a l'altra punta de Catalunya per fer un tomb a la meua vida. Quan la vida et posa al davant un cop extrem et va valorar com vols seguir vivint. El llibre, en si, és un somni fet realitat perquè era una de les coses que desitjava que em passés, tot i que m'enganxa lluny de casa, amb una criatura i el meu ramat d'ovelles una situació que xarbota però n'estic molt feliç.

- Què hi fas a la Garrotxa?

- Vaig venir-hi al darrere de la meua parella. Ens vàrem conèixer al Maresme i després vaig venir aquí a passar un temps mentre treballava al restaurant de la

meva mare, a Sant Esteve de Palautordera. Després de passar-hi un parell de mesos vaig decidir quedar-m'hi, encara que no anés bé amb la meva parella - però sí que ha anat bé-. El fet d'haver nascut entre el Montseny i el Montnegre i viure en una masia a Sant Celoni estimo la muntanya i a Oix, un poble petit de només seixanta habitants, vaig anar a petar a la terra de les oportunitats. Un territori despoblat que necessita habitants amb ganes de fer coses i tirar el poble endavant. Aquí, amb la meva parella, hi tenim un terreny, bestiar i un hort. També han variat els meus costums de consum, la manera de viure la vida.